

Un vas ales (4): Vasul eliberat

Romani 8.2: *Căci legea Duhului de viață în Hristos Isus m-a eliberat de legea păcatului și a morții.*

Un suflet care a fost convins află deseori vinovăția unei vieți întregi într-o perioadă de timp deosebit de scurtă. Cei care erau în pericol să se înece și au fost salvați, relatează că toată viața lor a stat înaintea ochilor lor ca un fulger de lumină; și păcatele uitate, care le-au făcut cu mulți ani în urmă, au apărut într-o clipă înaintea lor în toată grozăvia lor. Prin cuvintele lui Moise, omul lui Dumnezeu, aceasta s-ar exprima așa: „Tu pui înaintea Ta nelegiuirile noastre și scoți la lumina feței Tale păcatele noastre ascunse” (Psalm 90,8). Conștiința moartă se trezește la viață, înviată prin razele convingătoare de vină ale luminii lui Dumnezeu, și într-o clipă stăm înaintea Unuia care ne spune tot ce am făcut noi cândva.

Când are loc aceasta, orice justificare nu este de folos: orice prezentare într-o lumină favorabilă nu are rost. Sufletul omului este dat pe față în prezența sfințeniei nesfârșite. Până acum conștiința putea dormi, fără să aibă vreun gând de vină, probabil numai cu sentimentul vag, că nu totul este în ordine. Probabil până atunci conștiința nu s-a simțit bine, dar fără să aibă un simțământ clar de vină. Fără îndoială Saul din Tars a șovăit înaintea cuvintelor: „Îți este greu să lovești cu piciorul împotriva unei țepușe”. Conștiința naturală a omului simte uneori această țepușe, acest pinten: râvna și înflăcărea ei sunt forțate și nereale. Sunt sentimente de vinovăție în principiul că judecata stă deasupra acțiunilor omului (peste ce face conștiința), și dacă se încearcă cu o râvnă mai înverșunată să se reducă la tăcere glasul ei, totuși ea nu se va odihni niciodată.

Nu a simțit conștiința lui Saul din Tars nici o țepușe când martirul Ștefan privea în sus spre cer cu o față strălucitoare, îngerească, și și-a încredințat duhul lui Isus, în timp ce trupul lui era sfărâmat de pietrele mulțimii? Nu a simțit conștiința țepușă, atunci când fețele palide ale unora, care iubeau pe Domnul și stăpânul lor, ca să scape de temniță și moarte, ei și cei pe care îi iubeau, au hulit Numele Său, deoarece omul acesta brutal i-a constrâns la aceasta (vezi Faptele Apostolilor 26.11)? Vai, „calea celor necredincioși este nenorocirea lor” (sau altfel spus: calea celui păcătos este grea), și tot așa a fost și cu Saul. Însă în timp ce conștiința naturală ia cunoștință despre aceste lucruri, din aceasta nu rezultă că sufletul se întoarce la Dumnezeu. Nu, mult mai degrabă conștiința naturală îl îndepărtează pe om de Dumnezeu. Ea l-a mânat pe Saul la excese mai mari ca înainte. Ea l-a determinat pe Adam să fugă de Dumnezeu, ca să se ascundă sub pomii din grădină; până când conștiința lui a simțit puterea cuvântului „Adam, unde ești?”. Atunci ea a fost trezită și Adam a stat înaintea lui Dumnezeu ca păcătos dovedit. Ea l-a determinat pe Saul să ascundă adevărata lui stare sub râvna religioasă, care până atunci a umplut sufletul lui.

Dar când glasul lui Isus l-a ajuns pe Pavel în alergarea lui nebună, vina lui a apărut în toată dimensiunea ei îngrozitoare și el a ajuns în strâmtorare. Și când el a putut citi vina sufletului său în prezența lui Dumnezeu, unde orice scuză nu are nici o valoare, atunci conștiința lui a fost curățită și el a ajuns la liniște. Însă în momentul acesta nu i se puneau întrebări referitoare la *natura* lui. Aceasta nu este întrebarea care se pune prima dată în istoria sufletului. Mai întâi eforturile de a evita răul și de a face binele, ca să placă Domnului, care urmează după o pocăință reală, descoperă această întrebare în adevărata ei profunzime și grozăvie. Saul trebuia acum ca sfânt să parcurgă acest stadiu din istoria sufletului pentru propria sa eliberare

– nu vreau să zăbovesc la gândul, cât de necesar era aceasta, pentru ca mai târziu să ajute pe alții, ci ca un vas al îndurării, care trebuia eliberat dintr-o astfel de stare.

Aceasta a avut loc probabil în cei trei ani în care el a mers în Arabia și apoi iarăși la Damasc (Galateni 1.17-18). Nu fac din aceasta o dogmă, dar era un proces necesar, oricând el ar avea loc; și despre rezultat citim în Romani 7, unde el descrie detaliat procesul de învățare, prin care el cu experiențe și eforturi amare a învățat să cunoască natura sa. Multe din ele le-a învățat fără îndoială prin experiențe pentru sine însuși, dar el a învățat și multe alte lecții din pricina altor suflete.

Vreau să remarc aici, că experiențele descrise în versetele de încheiere ale acestui capitol bine cunoscut (Romani 7.14-26), au o însemnătate mult mai mare și mai cuprinzătoare, decât probabil mulți sunt conștienți de ele. Această secțiune este formulată de Duhul lui Dumnezeu așa fel, că nu există nici un suflet răscolit – indiferent cât de adânci sunt experiențele lui și sub ce acțiuni ale lui Dumnezeu și la ce vârstă el se află -, care să nu găsească ceva în acestea pentru ceea ce el suferă. În unul sau altul din strigătele descrise acolo el va găsi ceva care se potrivește la ceea ce suferă el; chiar dacă fără îndoială presiunea deplină a acestei experiențe putea fi cunoscută abia atunci când lumina creștinismului a strălucit. Nu voi intra acum în detalii. Mulți au făcut aceasta, unii cu foloase care rămân pentru mulți alții. Însă eu prețuiesc faptul că acest text depășește cu mult eforturile unui suflet aflat sub Lege, așa cum este el exprimat în cele „zece porunci”.

Omul natural (firesc) poate să fi trăit „fără vină, în ce privește dreptatea pe care o dă Legea” (Filipeni 3.6), însă cu un suflet care încă nu a fost trezit. În ceea ce privește faptele vizibile, el nu a încălcat nici o poruncă a Legii. Dar acestea niciodată nu au atins copacul: rădăcinile „păcatului” dinăuntru. Era una din poruncile Legii care se referea exclusiv la partea cea mai lăuntrică a sufletului: porunca spunea: „Să nu poftești”, și când a venit această poruncă și a exprimat sfințenia Legii, „păcatul a căpătat viață și eu am murit”. „Dar păcatul, găsind prilejul prin poruncă, a lucrat în mine tot felul de pofte; căci fără Lege, păcatul era mort”; el stătea inactiv sau fără prilej în suflet, până când în felul acesta a fost dezvelită lipsa lui de sfințenie.

Natura umană decăzută vorbește pretutindeni destul de clar, ca și cum noi încă nu am fi descoperit faptul că în momentul când înțelegem o interdicție – din cea mai fragedă copilărie și până la ultima noastră suflare -, imediat în noi ia naștere dorința exact după ceea ce ne este interzis. S-ar putea aduce mii de dovezi și exemple, ca să dovedească aceasta.

Dar a fost o „lege” în paradis, înainte ca omul să cadă; și omul era o creatură responsabilă înainte ca el să se rupă de Dumnezeu: el era răspunzător să asculte de legea care îi interzicea să mănânce din roadele pomului cunoașterii binelui și răului, înainte ca el să fi devenit un „călcător”. Dumnezeu i-a arătat cu generozitate mare felul Lui de a acționa ca Dătător. Nimic nu i-a fost tăinuit omului. Zeci de mii de posibilități, care contribuiau la fericirea lui în Eden, vorbeau despre un Dumnezeu care nu va reține nimic din ce este bun. Cuvintele „Din orice pom din grădină poți să mănânci în voie” dovedeau generozitatea și plinătatea unei mâini fără zgârcenie. Omul avea voie să savureze totul după plac. O interdicție mică oprea consumarea rodului unui singur pom: a unui pom care se referea la o responsabilitate care avea ca urmare numai răul, dacă era luată asupra sa: pentru că „în ziua când vei mânca din el, vei muri negreșit (sau: *trebuie* să mori)”. Prin respectarea acestei interdicții omul ar exprima că voința lui era subordonată lui Dumnezeu, Cel care l-a așezat acolo și care l-a înconjurat cu toate binecuvântările create.

Acesta este principiul Legii. O interdicție va dovedi totdeauna o voință în persoana căreia i-a fost adresată: o voință care este supusă sau nu este supusă altuia. Cea mai mică interdicție este suficientă în acest sens. Este o metodă pentru a constata dacă cineva este supus sau nu celui care a făcut interdicția. Dacă el nu se supune, el respinge autoritatea celui alt și urmarea va fi că voințele celor doi vor fi una împotriva celeilalte; în timp ce omul care este încercat recunoaște în conștiința lui că Dumnezeu are dreptul să fie ascultat.

Acum satan nu a început să îndrepte atenția spre binecuvântările de care omul era înconjurat, și nici spre Ființa lui Dumnezeu, care „ne dă toate din belșug, ca să ne bucurăm de ele” (1 Timotei 6.17). În loc de aceasta, el apucă cu lăcomie interdicția și îndreaptă atenția exclusiv asupra acesteia. „Oare așa a spus Dumnezeu: »Să nu mâncați din toți pomii din grădină«?” Însă Dumnezeu a spus: „Din orice pom din grădină poți să mănânci”. Marea ispravă genială a șarpelui era să insufle sufletului pofta și neîncrederea față de Dumnezeu; să trezească o suspiciune împotriva plinătății și generozității naturii Sale. Aceasta era otrava șarpelui, care începând din ziua aceea a pătruns în omenire. Aceasta a avut loc înainte să fi fost înfăptuit vreun păcat. Diavolul a apărut și a semănat neîncredere în inima omului, a trezit în sufletul lui o bănuială și prin pierderea credinței și încrederii în El a despărțit pe om de Creatorul său.

Aceasta este ceea ce fac oamenii în zilele noastre între ei, ca să obțină un anumit țel pe care-l au înaintea privirii. Îndrăznesc să spun, că probabil ei nu se gândesc la aceasta; dar cea mai mare parte din suferințele între oameni sau chiar între frați sunt pricinuite prin aluzii pe la spate sau istorisiri șoptite, cărora inima celorlalți le pleacă urechea de bună voie și care fac să ia naștere suspiciune între suflete. După suspiciunea rezultată urmează antipatia, în mod deosebit din partea aceluia care a făcut nedreptate celui alt. *Este deosebit de greu să te încrezi într-o inimă căreia i-ai făcut o nedreptate.* „O limbă mincinoasă urăște pe cei care sunt răniți de ea” (Proverbe 26.28), și: „Dar cel care-l nedreptățește pe aproapele său l-a îmbrâncit” (Faptele Apostolilor 7.27), și așa mai departe. Aceste pasaje (care sunt înrudite în ceea ce privește conținutul lor) descriu numai cum lucrează acest principiu al răului. De aceea proverbul adevărat: „Cel păgubit poate uita, dar cel care păgubește pe alții nu va uita niciodată!”

Ca să restabilească încrederea deplină a omului în Dumnezeu și să vină de hac păcătuirii față de natura lui Dumnezeu urma să aibă loc lucrarea lui Hristos.

Deci omul era o creatură responsabilă înainte de a cădea. Neîncrederea în Dumnezeu și pofta au fost vărsate în sufletul femeii. S-a făcut uz de voință împotriva lui Dumnezeu – și anume, în ceea ce-l privește pe Adam, o voință autoritară, căci „nu Adam a fost amăgit” (1 Timotei 2.14); și omul a căzut. Imediat a luat naștere o ruptură între Dumnezeu și om, așa de largă cum este depărtarea de la un pol la altul; un abis care nu putea fi umplut sau traversat. Omul a devenit „ca unul din Noi”, a spus Domnul, „să cunoască binele și răul” (Geneza 3.22). El nu va putea niciodată să uite aceasta. Niciodată el nu se va reîntoarce la starea de nevinovăție.

Ce înseamnă „să cunoască binele și răul”? Este ceva care se spune și despre Ființa dumnezeiască: „ca unul din Noi”, așa citim, „să cunoască binele și răul”! Este, să stai pe scaunul de judecător și să rostești o sentință despre binele sau răul pe care noi îl găsim în sufletul nostru propriu. Femeia înțeleaptă din Tecoa a spus despre împăratul David: „este ca un înger al lui Dumnezeu, ca să deosebească binele și răul” (2 Samuel 14.17). Aceasta se referă la decizii judecătorești. Tot așa se spune și despre Solomon în 1 Împărați 3.9 și despre Israel în Deuteronom 1.39; vezi și Evrei 5.14.

Aceasta este lucrarea conștiinței: să ia cunoștință de rău, să facă voia sa, care este contrară lui Dumnezeu, să judece asupra răului și să-l condamne; și cu regret să cunoască și binele, față de care stă împotriva, și să-l numească bun, fără însă să aibă puterea să-l facă. Acesta este

omul căzut, cu conștiință. El era răspunzător înainte de căderea lui; apoi nu a mai avut încredere în Dumnezeu și cu voință deplină a încălcat porunca lui Dumnezeu. Chiar și ca om căzut el avea capacitatea să rostească o sentință asupra acțiunilor sale, și anume prin cunoașterea binelui și răului; a binelui, cu toate că el nu avea puterea să și-l dorească sau să-l facă, și a răului, pentru care îi lipsea aptitudinea să-l evite! În final el a fost alungat apoi din prezența lui Dumnezeu, căci el și-a pierdut pentru totdeauna poziția din cauza faptei lui. Aceste trei lucruri caracterizează acum starea lui:

1. Neîncredere față de Dumnezeu;
2. Păcat, care a fost înfăptuit în această neîncredere
3. și poziția lui pierdută, irecuperabilă.

Aceste trei lucruri le-a readus Evanghelia:

1. Încrederea lui este restaurată prin credința în El ca Salvator;
2. Păcatele lui, pe care le-a înfăptuit în neîncrederea lui, sunt îndepărtate;
3. și el este adus în Hristos într-o poziție nouă înaintea lui Dumnezeu.

Când sufletul este trezit, el descopere aceste probleme mari inițiale ale vrăjmășiei care desparte pe Dumnezeu și om și ele îi adaugă gravitatea și profunzimea:

- înțelegerii responsabilității ca păcătos, care a mâncat din pomul cunoștinței binelui și răului și prin fapte rele în duhul său trăiește în vrăjmășie cu Dumnezeu;
- conștiinței de binele pe care nu l-a făcut
- și de răul descoperit al naturii lui:
- lipsei de putere față de toate, numai față de rău nu;
- înțelegerii – într-o oarecare măsură și dependent de împrejurări – bunătății lui Dumnezeu;
- și – așa cum gândește el - a responsabilității de a se aduce singur iarăși într-o poziție corectă față de Dumnezeu.

Aceste lucruri pătrund cu forța în suflet ca o lecție îngrozitor de amară.

Nici un cuvânt omenesc nu se poate pune pe aceeași treaptă cu acelea ale sufletului chinuit din Romani 7: „dar eu sunt carnal, vândut păcatului. Pentru că ceea ce fac nu recunosc: pentru că ceea ce nu vreau, aceasta fac; iar ceea ce urăsc, aceasta practic. Iar dacă ceea ce nu vreau, aceea practic, recunosc că legea este dreaptă. Atunci însă nu mai fac eu aceasta, ci păcatul care locuiește în mine. Pentru că știu că în mine, adică în carnea mea, nu locuiește *nimic* bun: pentru că voința este cu mine, dar înfăptuirea binelui, nu. Pentru că nu binele pe care-l vreau îl practic, ci răul pe care nu-l vreau, pe acela îl fac. Iar dacă ceea ce eu nu vreau, aceea practic, nu mai fac eu aceasta, ci păcatul care locuiește în mine. Găsesc deci legea *aceasta* că, pentru mine, care vreau să practic binele, răul este cu mine. Pentru că, după omul dinăuntru, îmi place legea lui Dumnezeu, dar văd o lege diferită în mădularele mele, luptând împotriva legii minții mele și ducându-mă în robia legii păcatului, care este în mădularele mele.” (Romani 7.14-23).

Să observăm această luptă între „bine” și „rău” dintr-un suflet aflat sub sentimentul responsabilității sau și „în carne”. Însă nu *vina* lui îl chinuie, ci *starea* lui. Chinul adânc al sufletului nu numai înțelege toate acestea, ci merge înapoi la primul început al îndepărtării omului de Dumnezeu. Toate rădăcinile existenței sale sunt date pe față și stau vizibile înaintea Aceluia cu care el are a face. Cât de diversificate sunt căile lui Dumnezeu, ca să ducă sufletul într-o astfel de luptă; pentru ca el să învețe să nu mai lupte mai departe; pentru ca el să învețe că orice efort, orice încercare, orice luptă, atâta timp cât ele durează, sunt dovezi tot mai clare că el nu a ajuns la momentul când încetează să mai lupte și capitulează; și abia atunci află că această capitulare este libertate. Atunci el este eliberat.

Renunț aici să dau exemple de lupte ale sufletului și rezultatele lor, așa cum ele se găsesc în Cuvânt. Acolo se găsesc multe; multe se văd și astăzi în fiecare zi în poporul lui Dumnezeu, dacă interpretăm cu Scriptura felul de comportare și experiențele.

Descoperirea unei naturi rele într-un sfânt dă imediat să se înțeleagă, că ea ar trebui subjugată. Cerința și dorința sufletului său înnoit, când el le simte, dă imediat să se înțeleagă că el ar trebui satisfăcut și că Dumnezeu le-a așezat în el în acest scop. Și sentimentul responsabilității că aceste două imbolduri ar trebui satisfăcute într-un fel oarecare, stă la baza acestei lupte dureroase. Acesta nu este nicidecum un conflict în adevăratul sens al cuvântului. El este un efort care poate sfârși într-o înfrângere dureroasă. El duce la robie și nu eliberează. Dar dacă vine *eliberarea* – nu *biruința*, căci o biruință ar fi fapta mea merituoasă, în timp ce eliberarea este fapta altuia -, atunci ea vine ca eliberare dublă: ca rezolvare a problemei referitoare la bine, despre care sufletul a constatat că el nu-l poate face, așa cum face răul, pe care nu-l poate evita. Sufletul trebuie să fie capabil să privească în sus și să se bucure în libertate la Dumnezeu, și el trebuie să fie capabil să privească în propria inimă, și să fie capabil să facă binele, pe care voia atât de mult să-l facă, și să aibă putere asupra acțiunii naturii păcătoase, „a cărnii”, dinăuntrul lui.

Aici găsim o lipsă în sufletul nostru. Mulți au într-adevăr această libertate, care îi face capabili să privească spre Dumnezeu și să spună: „Acolo totul este în ordine”. Dar suntem noi toți liberi de puterea răului dinăuntrul nostru, când ne verificăm inima proprie? Nu, este tocmai bucuria și mulțumirea pe care sufletul o simte că este liber să privească în sus, și care cu regret prea des îl face indiferent față de alții. Aceasta poate avea loc prin neștiință; da, probabil este foarte frecvent așa. Noi trebuie să învățăm că există o libertate a sufletului care este umplut cu Duhul, în care el poate umbla zilnic total despărțit de toate acțiunile cărnii sau de poftele sufletului; o astfel de libertate, ca și cum în suflet nu ar fi absolut nimic de combătut – o libertate care dă roade pentru Dumnezeu.

Nu ca și cum până la sfârșitul drumului nostru nu ar mai fi nici un conflict; nu ca și cum „carnea” ar înceta vreodată să mai fie un prilej de veghere. De asemenea „păcatul în carne” nu va putea niciodată să înceteze să mai existe, atâta timp cât noi suntem aici pe pământ, chiar dacă el a fost „condamnat” atunci când Hristos a murit (vezi Romani 8.3). Însă noi vrem să ne gândim la drumul lui Pavel ca sfânt, ca vas ales de Dumnezeu, ca unul care a umblat într-un așa fel (și în privința aceasta el s-ar alătura și altora), că el a spus: „Dumnezeu este Acela care lucrează în voi și *voința* și *înfăptuirea*, după buna Sa plăcere” (Filipeni 2.13). Dar aceasta nu înseamnă nicidecum: „Nu binele pe care-l vreau îl practic, ci răul pe care nu-l vreau, pe acela îl fac” (Romani 7.19). Nu, sufletelor eliberate le reușește „voința” și „înfăptuirea”, vaselor în care Dumnezeu lucrează și poate face după buna Sa plăcere.

Căci ce este un vas? Să presupunem că am așeza un vas pe masă lângă noi – nu am avea în acest caz două intenții cum am vrea să-l folosim? El este așezat acolo ca să țină în el ceea ce este turnat în el; aceasta este o intenție. Cealaltă intenție este, ca cineva să-l poată ține în mână. Dacă el ar avea o voință sau o pornire proprie, atunci aceste două scopuri de folosire a lui ar fi împiedicate.

Tot așa este cu vasele îndurării lui Dumnezeu: dumneavoastră trebuie să fiți fără voință și fără porniri lăuntrice; dumneavoastră sunteți pentru a fi umplut cu ceea ce El pune în dumneavoastră, și ca să fiți ținut și folosit de mâna Sa. Numai în măsura în care voința noastră, pornirile noastre, gândurile noastre sunt date la o parte, suntem cu adevărat vase și ca atare capabile și potrivite pentru a fi folosite de Domnul.

Dar nu aceasta este tema noastră actuală. Aici vorbim despre eliberarea vasului, pentru ca el să fie liber în sufletul lui pentru Dumnezeu și liber de lucrarea voii cărnii și pentru ca el să aibă putere să aducă rod pentru Dumnezeu; pentru ca pe de o parte să recunoască poziția sa „în Hristos” și pe de altă parte, ca Hristos să locuiască în el (vezi Galateni 2.20).

Îmi amintesc cum cu ani în urmă stăteam în vizită la patul unei sfinte în vârstă. Un timp am vorbit despre lucruri generale ca creștin. Am întrebat-o dacă ea s-a gândit vreodată că Hristos,

Vasul eliberat

care era în glorie, „trăia” în trupul ei slab de pe patul de boală. Nu am uitat privirea uimită, care ea mi-a aruncat-o, atunci când gândul acesta, după cum mi se părea, pentru prima dată a luminat în ea. „Ah”, a spus ea, „Hristos trăiește în mine!” Părea să fie o cunoaștere minunată pentru suflet: corpul ei ca vas – într-o măsură așa de mare, că Hristos și nu eul trăia. „Nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine” (Galateni 2.20). Nu este acesta un gând mult mai mare, chiar dacă este opusul aceluși cuvânt al lui Pavel: „Căci pentru mine a trăi este Hristos” (Filipeni 1.21)? Ultimul era imboldul vieții sale, izvorul din sufletul său; primul era urmarea faptului: „Hristos trăiește în mine”.

Aceasta este cu adevărat libertate. „Legea Duhului de viață în Hristos Isus m-a eliberat” (Romani 8.2). Noi vorbim de exemplu despre legea gravitației, despre legea naturii. Prin aceasta ne referim la tendința naturală a materiei care guvernează mișcările ei; astfel mărul va cădea pe pământ, și nu va pluti în aer, atunci când se desprinde din pom. Acest gând îl găsim prezentat figurat și aici. Această „lege (tendința după care El trebuie să se miște) a Duhului de viață în Hristos Isus m-a eliberat”. El eliberează sufletul de cealaltă lege, a păcatului, deci de legea care guvernează natura cărnii, și de legea morții. Ea a devenit legea (rezultatul natural) *vieții*, pe care El a insuflat-o în ai Săi, atunci când El a înviat: un Duh dătător de viață – Omul al doilea – Domnul înviat.

De aceea, nu putem noi spune, că sufletul, prin faptul că recunoaște responsabilitatea sa – „sub lege”, deoarece el a mâncat „din pomul cunoașterii binelui și răului” -, parcurge aceste lecții copleșitor de emoționante, pentru ca el prin experiență să cunoască adâncimea naturii (a cărnii) stricate, care a luat naștere în inima omului, atunci când el s-a desprins de Dumnezeu? Dar acum, deoarece el este eliberat, el cunoaște că în Hristos „Pomul vieții” a primit: „Legea Duhului de viață în Hristos Isus”, care îl eliberează pe deplin de „legea păcatului și a morții”. Liber de asemenea în acel sens dublu, despre care am vorbit pe scurt, și anume: liber în suflet, pentru ca să privească în sus spre Dumnezeu, și liber să savureze în prezent și în speranță tot ce este El. Și liber de lucrarea cărnii înlăuntru. Eul nu este luat în considerare, și se trăiește viața, pe care o trăiești în carne, prin credința în Fiul lui Dumnezeu: aceasta înseamnă credința în El ca țintă și putere și toate. Izvorul și imboldul unei astfel de vieți nu vin din eul propriu, ci din Hristos; și numai așa ea aduce rod pentru Dumnezeu, deoarece vasul a fost umplut cu roada dreptății, care este prin Isus Hristos, spre onoarea și gloria Sa.